

[Ministeren for skatter og afgifter]

delse af forhøjelsen til skatteåret 1985-86, altså et år tidligere end foreslået af regeringen, kan siges at have tilbagevirkende kraft i egentlig forstand, men man må nok mene, at det ikke er tilfældet. Altså: der er ikke tale om tilbagevirkende kraft i egentlig forstand, men derimod om spørgsmålet om den tryghed, som borgerne skal opleve ved at kunne disponere i tillid til de love, der eksisterer.

Det er ganske interessant i denne forbindelse at konstatere, at da man første gang fik aktieselskabsbeskatningslovgivning, nemlig ved et lovforslag af 26. november 1959, lå der en betænkning til grund, og i den betænkning udtalte udvalget, idet man dér netop skød ikrafttrædelsen et år frem:

»Udvalget har fundet denne udsættelse rimelig under hensyn til, at lovforslaget først kan forventes gennemført på et tidspunkt, hvor der er forløbet i hvert fald en væsentlig del af det regnskabsår, der skal danne grundlag for ansættelsen for det første år.«

Man har altså sigtet til, at selskaberne dengang kunne have foretaget dispositioner, som de ikke ville have foretaget, hvis den nye lov havde været kendt. Det, der var afgørende for regeringens standpunkt til spørgsmålet om ikrafttræden af de forskellige skattelove, var netop dette, at borgerne, hvis de handler lovligt, og hvis de handler, som man forventer af dem, skal kunne vide, hvilke skatteregler der er afgørende for bedømmelsen af deres handlinger.

Man har sagt, at sådan som selskabsskatte-loven er lavet, vil den give anledning til en række omgælder, og at den vil give anledning til, at der ikke kommer noget som helst provenu ind i statskassen. Dette er ikke rigtigt. Lad mig for det første sige, hvad det her drejer sig om. Her er ikke tale om, at der er nogen indtjening, der forsvinder, men der er tale om, at der kan være indtjening, der beskattes noget lavere, men til gengæld et helt år tidligere. Der er ingen, der med den skattelov – som hr. Lenger sagde det ganske klart – får nogle fordele, som han ikke har i dag.

Hvad er det da for dispositioner, som man kalder for en ladeport af omgælder? Ja, det er for det første dispositioner af faktisk art, som man altså kunne foretage, siger man, i 1984 i stedet for at vente med det til 1985, og jeg taler om indkomståret. Hvad er det for faktiske dispositioner, et selskab kan foretage? Teoretisk kan det foretage varekøb, som

medfører fradrag, det kan købe driftsmidler med straks-afskrivninger, det kan skaffe sig noget fortjeneste ved at sælge varer, og det kan realisere nogle aktiver. Men man må bare erindre, at her er tiden forpasset, for denne lov træder i kraft den 1. april 1985, og uanset at man har frist med selvangivelsen til den 30. april 1985, så er der i og med døgnets udgang den 31. marts 1985 lukket for den slags faktiske dispositioner. Der er altså slet ikke nogen mulighed for at træffe nogen skattemæssige dispositioner af denne art. Ladeporten er i hvert fald nu indskrænket til en ganske lille lem.

Men så spørger man: hvad kan der så være tale om? Der kan være tale om, at man efter indkomstårets slutning, altså i tiden fra den 1. april til den 30. april, hvor man indgiver selvangivelsen, kan træffe nogle regnskabsmæssige dispositioner. Man kan lave andre værdiansættelser, end man egentlig ville have lavet, og man kan undlade at foretage afskrivninger, som man ellers ville have lavet. Alle disse ting kan man gøre. Men jeg understreger, at her er tale om sædvanlige, lovlige skattemæssige dispositioner, som man kan lave i henhold til aktieselskabsloven for netop at skabe en udjævning, en balance, mellem de forskellige enkeltår. Det er med andre ord lovlige dispositioner, man laver.

Men, kunne man sige, pointen er så netop den, at her gør man ikke bare noget, der er sædvanligt, man får oven i købet en opfordring til det, fordi man sparer i skat derved, at man kan nøjes med at betale 40 pct. i skat fremfor 50 pct. i skat.

Det er selvfølgelig rigtigt, at der er en mulighed for at spare i skat, men her er vi i virkeligheden ved sagens kerne, hvor der er en afgrund til forskel mellem på den ene side den tankegang, som hr. Lykketoft og hr. Thoft og hr. Rahbæk Møller har, og så regeringspartiernes og min opfattelse på den anden side. For hvordan er det, forretningsfolk disponerer? Forretningsfolk disponerer jo ikke udelukkende efter, hvor de har den højeste rente, og om den er 2 pct. større end i en anden situation. Man må se på den disposition, som foreligger, med alle de momenter, den indeholder. På den ene side, at man kan tjene nogle renter, og det vil være 25 pct. skattefrit. På den anden side, at man har kreditomkostninger, som antagelig beløber sig til 7-8 pct. For det tredje forudsætter det jo,